

06-10-2016

HET GELE BOEKJE

Na de zomerperiode start ook onze kerkelijke
gemeenschap weer op met alle activiteiten. Veel
hiervan staan beschreven in Het Gele Boekje dat
u kunt downloaden van de site www.PGS-G.nl en
onder het kopje Jaarprogramma
Eventueel kunt u een papieren versie afhalen in
de Johanneskerk.

Kerkblad Gaandeweg/Gerdien Zwartkruis, 06-10-2016

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 1934, Subitem: 179.

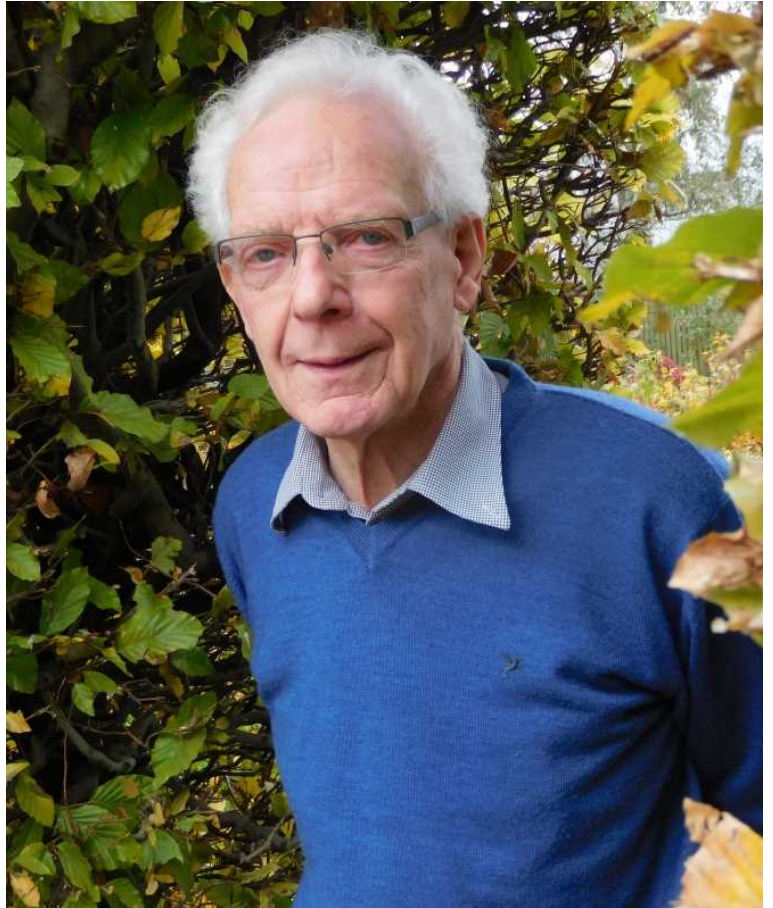
01-12-2016

KENNISMAKEN MET EEN GEMEENTELID

Kerst: "Niet de geboorte van Jezus is belangrijk, wat hij als volwassene heeft gezegd. Dát is belangrijk!"

Dat we samen als Protestantse Gemeente Sittard/Grevenbicht een unieke kerk vormen is geen nieuws. We zijn levendig, actueel, open, pluriform, warm, eigenzinnig, enzovoort. Maar dat elk van die leden ook weer uniek is dat valt natuurlijk niet bij te benen; dat vraagt om een nadere kennismaking. Neem nou bijvoorbeeld Fokke Dijkstra.

'Ik ben op 13 januari 1934 geboren in Vaals als oudste van 6 kinderen. Na mij kwamen er nog 2 jongens en daarna 3 meisjes. Toen mijn jongste zus werd geboren was ik al het huis uit. Mijn ouders kwamen beiden uit de buurt van Heerenveen; thuis spraken we dan ook Fries. Dat doe ik met mijn broers en zussen nog steeds. Mijn vader werkte bij de Nederlandse Handelsmaatschappij, een voorloper van de huidige ABN-AMRO. In 1937 kreeg mijn vader werk in Amsterdam en verhuisden we naar Zwanenburg. Daar heb ik de Lagere School doorlopen en in Haarlem het Christelijk Lyceum. Het was een plezierig gezin waarin ik opgroeide met een rolverdeling tussen vader en moeder zoals dat gebruikelijk was in die tijd. Ik kon goed met mijn vader opschieten, hoewel hij wel eens driftig kon zijn. Hij was heel actief voor kerk en school. In de hongerwinter hebben mijn ouders zich rot gewerkt om hun kinderen te voorzien van eten, kleding en verwarming. Echt oorlogsgeweld hebben we niet meegemaakt in Zwanenburg. Ik herinner me wel de Engelse jagers die treinen beschoten. Ook is er een razzia geweest waarbij alle mannen uit ons dorp door de Duitsers werden meegenomen. Mijn vader en de buurman konden ontkomen. We woonden aan de rand van het dorp en het was erg mistig, zo konden ze er ongezien vandoor.'

'Wij waren kerkelijk meelevend Nederlands Hervormd, maar niet streng in de leer. Middenorthodox bleefte dat toen. We mochten gewoon fietsen op zondag, maar ik herinner me wel een discussie tussen mijn ouders toen we tijdens een zondagse wandeling langs een toverballenautomaat kwamen. Mocht je daar nu wel of niet iets uittrekken? Moeder vond van niet!' 'Op mijn 18de ging ik scheikunde studeren in Delft en woonde daar bij een hospita van 1952 tot 1959. Na mijn studie kwam ik in dienst van de Technische Hogeschool (nu TUDelft) als wetenschappelijk medewerker en konden Ineke en ik via de TH een flat huren. Dat was heel bijzonder in die tijd. We zijn in 1959 getrouwd en hebben 6 jaar in Delft gewoond. Daar zijn onze twee oudste dochters geboren. In die tijd deed ik mijn promotieonderzoek. Op 5 oktober 1966 promoveerde ik, dat was onlangs dus al weer 50 jaar geleden.'

'Ik had Ineke in Zwanenburg leren kennen toen ik nog studeerde en in de weekends thuis was. Bij de Jongemannenvereniging van de kerk hadden we meisjes nodig voor een gelegenhedskoor bij het jaarfeest en zo is het contact tot stand gekomen. We waren niet meteen verliefd maar zagen elkaar daarna vaker. In het dorp, op het ijs, in de kerk, bij de tandarts en toen we een keer samen in Amsterdam naar een film over Maarten Luther gingen kregen we verkering.'

'Toen ik promoveerde werkte ik al driekwart jaar in Sittard bij DSM. Eerst op de semi technische afdeling, waar chemische processen op kleine schaal werden onderzocht. Na anderhalf jaar tot mijn pensionering in 1994 heb ik me beziggehouden met milieuproblemen bij DSM. In Sittard zijn onze twee jongste dochters geboren. Twee van onze kinderen wonen nu in Rotterdam, één in Almere en één in Schiedam. We hebben 8 kleinkinderen en zien ze geregeld.'

'Het is dankzij dominee Ten Kate van de studentenparochie in Delft dat ik altijd betrokken ben gebleven bij de kerk. Hij wist je te raken, in zijn preken en bij de catechisatie. Betrokkenheid bij de kerk heb ik altijd belangrijk gevonden. Niet uit verplichting, maar uit interesse. In Delft deed ik bezoekwerk en was ik samen met Ineke lid van de cantorij. We woonden nog geen jaar in Sittard toen ik al in de kerkenraad zat. Samen met Gerard Kortleve en Nico Al, collega's van DSM, allemaal uit de Swentiboldstraat en we woonden hier allemaal pas. De bedoeling was een streekgemeente

van de grond te krijgen, maar daar was de tijd niet rijp voor. We hebben ook heel hard gewerkt aan het Samen Op Wegproces. Daar bleek uit een enquête veel draagvlak voor te zijn, maar daar is na het overlijden van dominee Coolsma de klad in gekomen. Ik ben daar heel teleurgesteld over geweest, maar we wilden ons niet de kerk laten uitplagen. Ineke en ik gingen toen vaker vaker naar buurgemeenten of naar de Gereformeerde kerk. Vele jaren later, in 1991 heeft Gerard Kortleve een Stappenplan geschreven om geleidelijk aan tot een Federatie te komen. Aan dat Samen Op Wegproces heb ik ook mijn steentje bijgedragen. Het was een heel inspirerende tijd. Op 1 januari 1998 werd ik kerkenraadsvoorzitter van de Federatie. Dat heb ik 4 jaar gedaan. Bij elke fusie lopen er mensen weg, zo was ik gewaarschuwd. Dat was hier helaas ook zo. Er waren periodes dat ik dat heel lastig vond. Onenigheid over de kerkgebouwen. Het gebouw is minder belangrijk dan de gemeente vind ik, het zijn maar stenen, ook al heb je er dierbare herinneringen aan.'

'De kerk is heel waardevol voor ons. Niet alleen om de preek, ook voor het samen zingen en de ontmoeting. Helaas kunnen we vaak niet, omdat het niet goed gaat met Inekes gezondheid. Dat missen wij wel. Ik vind het zorgelijk dat de kerk leegloopt, dat de jeugd wegblijft. Wie vertelt het verhaal van Jezus verder als de kerk ermee ophoudt? Eén van de problemen is denk ik dat de jeugd, maar ook veel volwassenen, niet uit de voeten kan met het godsbeeld dat in de kerkdienst meestal wordt gepredikt. En ik moet zeggen dat ook mijn godsbeeld geleidelijk aan enorm is veranderd. Het theïstische godsbeeld van een persoon die boven je staat, alles weet en alles regelt? Daar kan ik niet meer mee leven. Ik geloof wel&.maar wat? Daar ben ik nog niet uit. De boodschap van Jezus moet centraal blijven staan. Of je dat nou religie wilt noemen of niet. Kerst is een volksfeest geworden, een kindje in een kribbe waar we van alles aan hebben vast gebreid. Dat mogen mensen van mij blijven doen hoor, maar niet de gebóorte van Jezus is belangrijk, wat hij als volwassene heeft gezegd. Dat is belangrijk!'

Tekst en foto Willy de Koning

Vervolg van: KENNISMAKEN MET EEN GEMEENTELID

Verdieping -Bezinning -Communicatie/Willy de Koning, 01-12-2016

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 2060, Subitem: 179.

01-12-2016

GEZAMENLIJKE HEIDAG IN GANGELT

Op 8 oktober gingen de beide kerkenraden van Sittard en Geleen voor de tweede keer "de hei op".

We konden elkaar weer ontmoeten in het gemeentecentrum van de kerk in Gangelt, een fijne plek met goede voorzieningen. Met veertien personen hebben we ons dit keer gebogen over de ontwikkelingen rondom Kerk 2025. Landelijk gaat de gedachtenvorming rondom de toekomst van de kerk door en er vindt besluitvorming plaats over de rapporten die mede aan de hand van consultaties in het land worden opgesteld.

Naar aanleiding van het visiedocument van de landelijke kerk *De hartslag van het leven* (2011) verschenen de rapporten Kerk 2025, waar een woord is is een weg en Kerk 2025, een stap verder.

(2016) De insteek van onze heidag is echter niet om de rapporten te bespreken. We willen kennis nemen van wat er gebeurt en realiseren ons dat de Limburgse situatie in veel opzichten ook verschillend is van wat er landelijk gebeurt, we lopen hier en daar ook voorop in de uitdagingen waar we voor staan. Ontmoeting en bezinning is ook deze heidag ons eerste doel. We beginnen daarom,

ná de koffie met eigen gebakken lekkers, in kleine groepen. De vragen waar we ons met elkaar over buigen zijn ontleend aan het genoemde rapport. Iedere groep deelt in ieder geval met elkaar de kernbegrippen van het eigen geloof en praat dan verder over vragen die te maken hebben met de maatschappelijke context waarin we leven, de kerkgemeenschap of de landelijke/bovenplaatselijke kerk. De intensieve gesprekken worden in de grote groep teruggekoppeld en we gaan nog even inhoudelijk door op de rapporten. Belangrijk is het om ons niet te verliezen in onze plaatselijke uitdagingen en besognes, maar de binding met het grotere geheel in het oog te houden. Daar mogen we echter ook met een kritische blik naar kijken. Voorgestelde veranderingen kunnen ons ook te ver gaan of juist te beperkt toeschijnen.

Onze lunch is, zoals we inmiddels gewend zijn, overdadig en gezellig. Ieder heeft iets meegebracht en als we willen zijn er drie bijzondere soepen te proeven en een keur aan broodjes, salades etc. Na de lunch vertrekken we in tweetallen voor een wandeling in de groene omgeving van het kerkje en nemen we deze vraag mee: in hoeverre heb je (nog) vertrouwen in de toekomst van de kerk? De vraag komt aan bod, maar nog veelmeer wordt al wandelend gedeeld en in de tweetallen die ter plekke in de hoge hoed tot stand komen vinden mooie gesprekken plaats. In de middag kijken we nog eens terug wat er allemaal op tafel is komen te liggen. We spreken uit overwegend vertrouwen te hebben in de toekomst van de kerk, maar hoe die er dan uitziet? We vragen ons af hoe we engagement kunnen creëren, hoe we ook de jongere mensen bij de gemeenschap kunnen betrekken, hoe de kerk weer een beweging wordt waar mensen zich bij kunnen thuisvoelen. Spreekt de huidige kerk ons eigenlijk zelf nog wel aan? De behoefte aan veranderingen kennen we allemaal, is er daarin ook nog ruimte voor de Geest? Welke structuren passen bij deze tijd? Veel (open) vragen komen aan bod, maar er ontstaat ook een soort energie, we willen er wat van maken met elkaar, ruimte opzoeken en ruimte bieden. Ten slotte noemen we allemaal nog een kernwoord dat bij ons is blijven hangen. Half vier sluiten we af in de kerkzaal, zingend en vooral biddend. Voor de kerk, voor de mensen met wie we verbonden zijn, voor de wereld, voor onszelf. We steken kaarsen aan. Het was een goede dag. Volgend jaar weer.

Irene Pluim

Verdieping -Bezinning -Communicatie/Willy de Koning, 01-12-2016

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 2061, Subitem: 179.